

Omoe gaat op reis

door

C. TH. JONGEJAN - DE GROOT

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

O M O E
GAAT OP REIS

Met tekeningen van Jan Lutz

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

HOOFDSTUK I

Waar-om O-moe niet kon sla-pen

ik-tak-tik-ke-tak-tik-tak.

O, o, die wek-ker, die tikt maar door.

En de gro-te wij-zer kruipt maar o-ver de wij-zer-plaat.

Vier uur.... vijf mi-nu-ten o-ver vier.... kwart o-ver vier....

Waar staat dat klei-ne tik-ker-tje?

Dat staat op de stoel voor O-moe's bed. Naast het klei-ne o-lie-lamp-

je, dat met een heel klein vlam-me-tje brandt.

O-moe wordt ze-nuw-ach-tig van dat ge-tik.

Ze gaat recht-op zit-ten in haar bed-stee en drinkt een slok-je wa-ter.

Ze schuift haar ge-haak-te nacht-muts-je eens naar links. En naar rechts. En ze geeuwt.

En dan gaat zij maar weer lig-gen.

O foei, wat is ze toch klaar wak-ker.

Waar-om kan O-moe dan niet sla-pen?

Om-dat ze op reis gaat. Ja, ja, een vrouw-tje van acht en zes-

tig jaar. Dat gaat al-leen op reis. He-le-maal naar Am-ster-dam.
En waar-om gaat O-moe op reis?

O-moe heeft een brief ge-kre-gen van haar zoon. Die zoon is ge-trouwd. En die woont in Am-ster-dam.

Hij heeft een heel lief doch-ter-tje. Dat is O-moe's klein-doch-ter-tje.

Nel-ly heet ze.

In die brief stond, dat Nel-ly ziek was. En dat ze in het zie-ken-huis lag.

En nu heb-ben haar va-der en moe-der ge-vraagd, of O-moe wil-de ko-men.

O, wat is O-moe geschrokken.

Nelly in het zie-ken-huis. En dat met Kerst-mis en met Nieuw-jaar!

Ge-luk-kig is ze niet meer zo erg ziek.

Maar O-moe gaat er toch heen, hoor.

Tik-tak-tik-ke-tak-tik-tak. . . .

Het wek-ker-tje tikt maar door. En nu is het al vijf uur.

O-moe gaat weer recht-op- zit-ten. En dan knikt ze te-gen het wek-ker-tje.

„Ik weet wel, wat ik doe,” zegt ze. „Een mens, die niet kan sla-pen, hoort niet in bed. Ik sta op, hoor. Van dat wak-ker lig-gen word ik maar ze-nuw-ach-tig.”

O-moe duwt de bed-stee-deu-ren o-pen.

De duif in de kooi bo-ven de deur schrikt er van. Zo-veel la-waai, als het nog niet eens dag is!

Hij knip-pert met zijn kraal-oog-jes en draait zijn kop-je heen en weer.

„Koe-ke-roe,” roept hij dan.

O-moe knikt naar de kooi.

„'t Is vroeg dag van-daag, beest-je,” zegt ze. „Maar de vrouw gaat ook op reis.”

„Koe-ke-roe,” roept de duif weer.

O-moe pakt de lu-ci-fers en steekt de gro-te lamp aan. Dan neemt ze een klont-je sui-ker en stapt op een stoel. Ze schuift het lek-kers tus-sen de tra-lies van de kooi. De duif knikt en buigt van blijd-schap. „Koe-ke-roe,” roept hij vro-lijk. En dan gaat O-moe naar het keu-ken-tje. De dag is be-gon-nen.

HOOFDSTUK II

Brrr. Het sneeuwt

Zie-zo. O-moe heeft zich ge-was-sen en ze heeft haar ha-ren ge-kamd. Ze heeft haar Zon-dag-se schoe-nen aan-ge-trok-ken. Ou-der-wet-se knoop-schoe-nen met tien knoop-jes aan el-ke kant. O-moe hijgt er van. Ie-der knoop-je moet ook door een gaat-je. Dan gaat zij naar de kast en haalt er haar mooi-ste ja-pon uit. De zwar-te met de git-ten kraal-tjes. En het borst-je van kant. Die trekt ze nu ook aan. Dan tilt ze van de bed-stee-plank een hoe-den-doos. Daar zit haar hoed in. Haar hoed met een veer-tje en zwar-te lin-ten. Maar haar hoed zet ze nog niet op. Die legt ze klaar op een stoel. Bij haar pe-le-rien en haar hand-schoe-nen. Hu, wat is het koud. O-moe rilt er van. Ja, haar mooi-e Zon-dag-se ja-pon is niet zo warm als haar daag-se wol-len ja-pon, hoor. En 't for-nuis-je, dat zo ge-zel-lig kan snor-ren, brandt nu ook niet. O-moe gaat naar het keu-ken-tje en zet een ke-tel wa-ter op. Ze zal maar eens een kop-je thee zet-ten.

En een bord-je pap ko-ken. Dat is goed voor de kou, hoor.

Mi-auw. . . . mi-auw. . . .

O-moe lacht eens en gaat naar de deur.

Daar is de poes ook. Die ziet, dat het licht brandt en wil naar bin-nen.

O, wat schrikt O-moe van Moor-tje.

Waar-om schrikt O-moe zo?

Moor-tje schudt zich af. Is ze dan nat van de re-gen?

Neen, ze is wit.

Had ze zich soms in het meel ge-rol-d?

Neen hoor, ze had een vacht-je van ver-se sneeuw om-ge-kre-gen.

Daar schrikt O-moe zo van.

O-moe moet im-mers op reis!

Op reis als het sneeuwt. Brrrr!

Dan is het glad en dan krijg je nat-te voe-ten. Brrr!

O-moe zucht er van.

Wat moet ze nu be-gin-nen? Ze moet wel een half uur lo-pen om aan het sta-ti-on te ko-men.

O-moe neemt haar wol-len doek van een spij-ker en slaat die om.

Dan gaat ze door het keu-ken-tje naar de ach-ter-deur.

Ze doet de deur o-pen.

O wee!

't Is nog wel don-ker, maar ze kan toch wel zien, dat al-le hui-zen een wit-te hoed op heb-ben.

En al-le bo-men ook.

En er is al een dik pak sneeuw ge-val-len en de vlok-ken dwar-re-len nog maar al-tijd door.

O-moe doet de deur maar weer dicht.

„Ik kan zo niet op reis gaan,” denkt zij.
„Hoe kom ik naar het sta-ti-on.”

Maar Nel-ly zal zo be-droefd zijn, als O-moe niet komt.
O-moe gaat op een stoel zit-ten en schudt het hoofd.
Ze weet geen raad. He-le-maal niet.
Moor-tje zit naast het for-nuis en likt de sneeuw van zijn vel-
le-tje.
Hij kijkt eens naar het vier-kan-te gat naast de o-ven.
Waar-om ziet dat zwart?
Waar-om ziet dat niet rood?
Zo'n koud for-nuis is niets pret-tig, hoor!
O-moe dekt de ta-fel en zet voor poes een scho-tel-tje pap op
de grond.
Poes be-gint te spin-nen en likt eens.
Brrrr — heer-lij-ke pap, hoor! Brrrr. . . .
Maar O-moe laat haar pap koud wor-den. Wat moet een oud
vrouw-tje be-gin-nen, als zij op reis moet en het sneeuwt?
Zij weet het niet, hoor. Ze ver-liest er haar eet-lust bij.
En dat is te be-grij-pen ook.

HOOFDSTUK III

O-moe huilt en buur-vrouw lacht

Klop-klop-klop. . . .
Vi-si-te als het nog niet eens ze-ven uur is.
Wie zou dat zijn?
O-moe weet het wel. O-moe weet het heel goed, hoor.
Dat is na-tuur-lijk buur-vrouw. Buur-vrouw staat al-tijd pre-
cies zo vroeg op als O-moe nu.
Moet buur-vrouw soms al-tijd op reis?
Wel-neen, maar buur-vrouw heeft acht kin-der-tjes.
Acht kin-der-tjes! Ze he-ten Aal-tje, Leen-tje, Koos-je, Ma-ri-
nus, Ma-rie-tje, Ben-nie, Eef-je en klei-ne Pe-ter-tje.

Vijf meis-jes en drie jon-gens.

Be-grijp je, daar-om moet buur-vrouw zo vroeg op.

Acht mon-den te e-ten ge-ven! Als-je-blijft!

En voor acht kin-der-tjes de klee-r-tjes was-sen en ver-stel-len.

Van-mor-gen heeft buur-vrouw ge-was-sen. De he-le zol-der hangt al vol nat goed, hoor.

Rok-jes en jurk-jes en kous-jes en broek-jes.

En nu snort het for-nuis-je bij buur-vrouw lek-ker en de kof-fie-pot staat er op te prut-te-len. Heer-lijk knus, hoor.

En nu komt ze eens e-ven naar O-moe kij-ken.

Ze heeft een doek om haar hoofd en ze trekt haar klom-pen bij de deur uit. Klom-pen met stro er in. Lek-ker warm.

En wat draagt ze in haar arm?

Een stoof. Een stoof met een ko-pe-ren heng-sel.

De kool-tjes, die er in lig-gen, gloei-en dat het een lust is.

„Als-je-blijft, O-moe,” zegt buur-vrouw. „Ik wist wel, dat je for-nuis-je niet brand-de en daar-om breng ik je dat war-me stoof-je. Warm maar lek-ker je voe-ten, voor je op reis gaat.”

Och, och, wat is dat nou? O-moe's lip trilt. Ja hoor, ze huilt.

Buur-vrouw schrikt er van.

„Ben je soms ziek, O-moe?” vraagt ze. „Dan moet je niet op reis gaan, hoor!”

„Ik ben niet ziek, maar ik ben zo ge-schrok-ken van die sneeuw,” snikt O-moe. „Nu weet ik niet, hoe ik naar het sta-ti-on moet ko-men.”

Buur-vrouw zet haar han-den in de zij en lacht har-te-lijk.

„Is het an-ders niet, O-moe? Ik weet wel, hoe je naar het sta-ti-on zal ko-men. Ik weet het heel goed, hoor.

Toen ik zag, dat het zo sneeuw-de, heb ik een fijn plan ge-maakt. Pre-cies om half-acht moet je klaar staan. He-le-maal klaar.

En dan word je naar het sta-ti-on ge-bracht door de ka-bou-ter-tjes. Je zal het zien.

En denk maar niet, dat er een vlok-je sneeuw op je mooi-e spul-le-tjes zal val-len.”

Als buur-vrouw zo har-te-lijk is, kan O-moe niet meer hui-len, hoor.

Maar ze snapt er niets van.

Geen sik-ke-pit-je be-grijpt ze er van.

Wie zijn die ka-bou-ter-tjes, die haar zo vei-lijk weg zul-len bren-gen?

„En be-kom-mer je maar niet om de die-ren,” zegt buur-vrouw. „Ik zal al die da-gen wel goed voor ze zor-gen.”

„Koe-ke-roe,” roept de duif.

„Ver-geet mijn klont-je sui-ker voor-al niet, hoor,” be-te-kent dat.

En de poes strijkt buur-vrouw eens langs de be-nen.

„’t Is goed hoor,” wil ze zeg-gen. „’t Zal wel niet erg ge-zel-lijk zijn als de vrouw weg is, maar ze gaat op be-zoek bij de klei-ne zie-ke Nel-ly.

Zorg dan maar voor mijn scho-tel-tje melk.”

En bui-ten kraait de haan.

„Ku-ke-le-ku,” roept hij. „Ver-geet me niet met mijn zes mooi-e hen-ne-tjes.”

„’t Komt in or-de, hoor.” knikt buur-vrouw. „’t Komt al-le-maal in or-de. Ze zul-len niets te kort ko-men.”

En dan gaat ze te-rug naar huis.
Knars — knars, zeg-gen de klom-pen in de sneeuw.
Gro-te ga-ten ma-ken ze in een glad, wit la-ken.
't Is koud, hoor. Buur-vrouw trekt de wol-len doek vas-ter om
zich heen.
Maar haar o-gen la-chen.
O-moe zal straks geen last van de kou heb-ben, hoor. Vast en
ze-ker niet.
En wat is er nu waar van het ver-haal van de ka-bou-ter-tjes?
Ja, dat is het ge-heim van buur-vrouw!

HOOFDSTUK IV

Wie wa-ren de ka-bou-ter-tjes?

Hè, hè, wat zijn O-moe's voeten lek-ker warm ge-wor-
den op de stoof.
En haar bord-je pap heeft ze op-ge-ge-ten.
En twee kop-jes thee heeft ze ge-dron-ken.
En nu gaat O-moe naar het keu-ken-tje.
Al-les wast ze af. Het bord-je, de kop-jes en de trek-pot.
Haar huis-je moet toch ze-ker schoon ach-ter-blij-ven!
En dan haalt ze haar kof-fer voor de dag. Een kof-fer is het
ei-gen-lijk niet. 't Is een grijs lin-nen tas met rood lin-nen om-
boord.
Goe-de- reis, staat er op ge-bor-duurd.
Wat gaat er in die reis-zak?
Een schoon nacht-jak, twee zak-doe-ken, O-moe's pan-tof-fels
en een schort-je. Een mooi zwart schort-je van zij met kant.
Dat zijn O-moe's kle-ren.
Maar er gaat nog meer in de tas, hoor. Luis-ter maar.
Tien ver-se ei-tjes van de hen-ne-tjes.

Heer-lijk voor een zie-ke.

En een ap-pel-taart in een doos. Die heeft O-moe zelf ge-bak-ken.

Fijn, voor de Kerst-da-gen.

En dan gaat O-moe naar het ka-bi-net. Ze trekt de la o-pen.

Wat neemt ze er uit?

Een rond doos-je.

En wat zit daar-in?

Een ket-ting van klei-ne ro-de staaf-jes. Bloed-ko-raal he-ten die kra-len.

Er zit een gou-den slot-je aan die ket-ting.

Dat slot-je is een beet-je ge-deukt. Maar dat is geen won-der, hoor.

Weet je, hoe oud die ket-ting is?

Zes-tig jaar oud. Als-je-blijft!

Toen O-moe een klein meis-je van acht jaar was, heeft zij ze ge-kre-gen.

En nu is ze im-mers acht en zes-tig jaar. Trek maar eens af.

Klei-ne Nel-ly is nu tien jaar. En nu mag zij de bloed-ko-ra-len heb-ben.

Zo, nu is ze-ker al-les klaar?

De reis-zak is dicht-ge-knoopt.

O-moe heeft haar schou-der-man-tel al om. En haar hoed zet ze op.

En uit de kast neemt ze haar pa-ra-plu.

Die pa-ra-plu is nog van O-pa. Een heel gro-te met een zwar-te stok.

Vroe-ger was hij zwart en nu ziet hij een beet-je groen.

Maar er gaat geen drup-pel-tje re-gen door.

„Zie-zo,” zegt O-moe. „Nu ben ik klaar en ik doe het licht maar uit. En de gor-dij-nen trek ik maar o-pen.”

O-moe drib-belt heen en weer.

Kwart o-ver ze-ven. Nog vijf-tien mi-nuut-jes.

Ja, dan zal ze toch haar hoed maar op-zet-ten. De hoed met het veer-tje en de lin-ten.

En de pe-le-rien slaat ze ook maar om. En de hand-schoe-nen trekt ze aan.

En de reis-tas neemt ze op.

Als-je-blijft, kant en klaar is O-moe en het is nog tien mi-nu-ten te vroeg.

Maar zij hoeft niet te wach-ten! He-le-maal niet.

Daar klopt al ie-mand op het raam.

Maar dat is geen ka-bou-ter-tje, hoor.

Dat is de buur-man.

Buur-man heeft een jek-ker aan en een bont-muts op en oor-klep-pen aan. En hij heeft een pijp-je in zijn mond.

Pff — pff. Gro-te rook-wol-ken ko-men er uit. Lek-ker warm.

En zijn han-den ste-ken in gro-te wan-ten.

En de ka-bou-ter-tjes?

Die worden voort-ge-duwd in een heer-lij-ke slee.

Ja, maar vlak voor O-moe's deur moe-ten ze uit-stap-pen.

Het zijn Koos-je en Ma-ri-nus van buur-vrouw. Zij mo-gen mee naar het sta-ti-on om O-moe weg te bren-gen.

Dat zijn nu de ka-bou-ter-tjes.

Maar nu moet O-moe in-stap-pen.

Moet O-moe soms in een kin-der-slee-tje?

Wel-neen, het is een heel gro-te slee, hoor!

Prach-tig blauw is hij en er is een mo-len op ge-schil-derd. Een mo-len en boer-in-ne-tjes op klom-pen.

Een mo-len met boer-in-ne-tjes! Een ech-te Hol-land-se slee, hoor.

O, wat heeft O-moe een pret.

En wat heeft buur-vrouw goed voor haar ge-zorgd.

Er staat al-weer een stoof in de slee met een von-kend kool-tje vuur.

O-moe zet haar voe-ten op de stoof. En een war-me de-ken gaat er o-ver haar knie-en.

En de pa-ra-plu houdt zij boven haar hoofd. Als-je-blijft, nu komt er geen vlokje sneeuw op O-moe's Zon-dag-se kle-ren.

„Zie-zo,” zegt buur-man, „al-les klaar?”

O, die domme O-moe. Ze wil weer uit-stap-pen, want ze kan toch haar huis-je maar niet zo ach-ter-la-ten? Goed voor die-ven en in-bre-kers.

Maar ze kan lek-ker blij-ven zitten, want daar komt buur-vrouw al aan.

Buur-vrouw met al haar klein-tjes: Leen-tje en Aal-tje en Ma-rie-tje en Ben-nie en Eef-je.

Klei-ne Pe-ter-tje is er al-leen niet bij, hoor. Die ligt nog in zijn wieg-je.

Buur-vrouw zal voor al-les zor-gen. Ze zal de deur slui-ten ook. O-moe kan ge-rust weg-gaan.

Daar gaat de op-tocht.

Er wordt ge-wuifd en ge-la-chen. En de twee ka-bou-ter-tjes wor-den na-ge-gooïd met sneeuw-bal-len.

En ze pro-be-ren O-moe's pa-ra-plu niet te ra-ken.

O-moe is al zo oud. En ou-de men-sen mag je nooit gooi-en.

En zo gaat O-moe op weg naar het sta-ti-on.

HOOFDSTUK V

O-moe zit in de trein

En nu zit O-moe al in de trein.
Ze heeft wat een fijn plaats-je.
Ze kan uit-kij-ken naar rechts en ze kan uit-kij-ken naar links.

Het sneeu-wen is nu op-ge-hou-den.

„We rij-den door lui-lek-ker-land,” zegt een klein meis-je, dat ook in de cou-pé zit. „Al-le-maal lek-ke-re sui-ker.”

O-moe glim-lacht en kijkt naar de wit-te we-reld.

O, wat is het mooi, daar-bui-ten.

Maar lang kan O-moe niet kij-ken. Daar zou een mens dui-ze-lig van wor-den.

Boem, daar stopt de trein aan een klein sta-ti-on-ne-tje.

De con-duc-teur o-pent de deur en helpt een boer-in in de trein.

Neen maar, wat ziet die er grap-pig uit.

Ze heeft een wit kan-ten muts op. Ha-gel-wit is de kap met gou-den krul-len.

En ze heeft blo-te ar-men.

Blo-te ar-men in die kou!

„Hu, wat is dat koud,” zegt het klei-ne meis-je en ze strijkt met haar vin-ger-tje o-ver de blo-te arm.

„Neen, klei-ne dreu-mes, dat is niet koud,” zegt de boer-in.

„Als ik bui-ten loop, heb ik wel een wol-len doek om.”

O, wat kan die boer-in leuk ver-tel-len. Ze ver-telt van haar scha-pen en koei-en en var-kens.

En dan ver-telt O-moe ook.

Ze ver-telt wat van haar huis-je en haar poes en haar duif-je.

En van buur-vrouw, die zo goed voor al-les zorgt.

En ze ver-telt, hoe grap-pig ze naar de trein ge-bracht is.

En dan komt het ver-haal van klei-ne Nel-ly, die zo ziek is.

De boer-in schudt haar hoofd.

„Och, och, dat is erg hoor. Dat is heel erg. Zo'n klein ziek meis-je.”

Ze pakt de gro-te heng-sel-mand en doet die o-pen. Ze neemt er vier gro-te prach-ti-ge ap-pels uit.

„Als-tu-blijft, vier rei-net-ten met ro-de koon-tjes. Die zijn voor klei-ne Nel-ly.”

En dan neemt ze er nog een uit. En die is voor het klei-ne meis-je, dat in de cou-pé zit.

Die is toch niet ziek!

Nou ja, maar daar-om houdt ze ook wel van een ap-pel.

O, wat duurt die reis kort.

O-moe bab-belt nog eens wat naar rechts en naar links.

De trein stopt en rijdt weer en stopt. . . .

Men-sen stap-pen in en uit.

En dan op-eens rijdt de trein dwars door de stra-ten.

Door stra-ten met heel ho-ge hui-zen.

Dat is Am-ster-dam.

O-moe kijkt naar de hui-zen en denkt aan haar klei-ne huis-je, dat wel vier keer uit zo'n groot huis kan.

Nu gaat de trein o-ver een brug.

O, wat een gro-te sche-pen lig-gen daar. Je zou dui-ze-lig wor-den, als je er te-gen-op kijkt.

Zie-zo, O-moe heeft haar reis-tas en haar pa-ra-plu weer in haar hand.

Tjoe-ke. . . . tjoek. . . . boem!

De trein staat stil.

O-moe zegt al-le rei-zi-gers goe-den-dag en stapt dan uit.

O, wat een men-sen.

O-moe's hart gaat heel vlug klop-pen. Waar moet ze nu heen? Maar ze hoeft heus niet lang on-ge-rust te zijn. He-le-maal niet.

Wie stapt daar op haar toe? Een man met een le-ren jas aan en een fij-ne bont-muts op.

Dat is haar zoon. Ka-rel heet hij. Die is chauf-feur. Nu be-hoeft O-moe niet meer on-ge-rust te zijn. Geen sik-ke-pit-je, hoor.

Hij knuf-felt haar eerst en kust haar op bei-de wan-gen. Hij neemt haar reis-zak en haar pa-ra-plu en zij geeft hem een arm. Zie-zo, nu is O-moe niet meer bang voor al die men-sen hier. En ze ver-dwaalt ook niet meer.

In een wip staan ze bui-ten het sta-ti-on.

„Zijn de stra-ten glad?” vraagt O-moe.

O, wat kijkt ze be-zorgd naar haar voe-ten.

Ja, hier is geen slee. Neen, maar hier is een au-to. Een prach-ti-ge, don-ker-blau-we au-to. En daar mag O-moe in.

„As-je-blijft, stap maar in,” zegt Ka-rel. „Ik heb aan mijn me-vrouw ge-vraagd, of ik u e-ven thuis mocht bren-gen.”

O, o, wat een prach-ti-ge au-to.

„Ik lijk wel een ko-ning-in,” lacht O-moe.

Ze zakt lek-ker weg in de zach-te kus-sens. Hè, hè, wat zit ze heer-lijk.

O, die dom-me O-moe. Nu heeft ze he-le-maal ver-ge-ten te vra-gen, hoe het met Nel-ly is.

Maar nu durft ze geen woord meer te zeg-gen. Pra-ten te-gen een chauf-feur? Neen hoor, dat gaat niet. Kijk maar eens, hoe druk het bui-ten is.

Trams en kar-ren en fiet-sen! Al-les kri-oelt maar door el-kan-der.

Het heeft hier ook ge-sneeuwd, maar hier ligt geen mooi wit dek meer, hoor.

En glad is het he-le-maal niet. De mooi-e, wit-te wol is ver-an-derd in een vie-ze mod-der-brij.

Daar staat een ver-keers-a-gent. Pats! De mod-der spat hem links en rechts om de o-ren.

Die a-gent heeft nu geen pret-ti-ge baan, hoor. He-le-maal niet.

Dwars door al die druk-te wordt O-moe naar huis ge-bracht. Net zo-als O-moe zei: pre-cies als een ko-ning-in.

HOOFDSTUK VI

Bij Nel-ly in 't zie-ken-huis

En nu gaan we eens kij-ken bij klei-ne Nel-ly in het zie-ken-huis.

Acht bed-jes staan er op de zaal, waar Nel-ly ligt.

Acht klei-ne kin-der-tjes, die ziek zijn.

Ge-luk-kig is Nel-ly niet erg ziek meer. Zij mag al-weer recht-op zit-ten in haar bed-je.

En ze heeft heel mooi speel-goed ook.

Een win-kel-tje en één for-nuis-je. En een prach-ti-ge pop.

Die pop kan sla-pen en ook pra-ten. „Ma-ma” kan ze zeg-gen.

En bij de pop heeft ze prach-ti-ge klee-r-tjes.

Een mooi kan-ten jurk-je en een kan-ten muts-je. En een man-tel-tje en een hoed-je. En ook een py-a-ma.

Er ligt een plank o-ver Nel-ly's bed. Daar staat al het speel-goed op.

Maar ze speelt er niet mee, hoor. Ze ligt maar stil te kij-ken.

Ze kijkt een beet-je boos.

Vlak naast haar ligt Jet-je. Jet-je is wel erg ziek. Ze ligt he-le-maal recht-uit, zon-der kus-sens. Ze mag niet recht-op zit-ten.

Ze kan al-leen haar hoofd om-draai-en en ze moet heel stil lig-gen.

Ze heeft ook pijn. Ze kreunt er van.

Daar komt de zus-ter bin-nen. Dat is zus-ter Gre-ta.

Zij draagt in bei-de han-den een groot blad vol gla-zen melk.

Ie-der kind krijgt een glas melk. Nel-ly ook.

Zus-ter Gre-ta ziet wel, dat klei-ne Nel-ly pruilt. Ze ziet het heel goed, hoor.

Ze buigt zich o-ver Nel-ly heen en schudt haar kus-sens op.

„Trek je pop eens een an-de-re jurk aan,” zegt ze. „Dat ziet klei-ne Jet-je zo graag.”

Maar Nel-ly schudt het hoofd. Ze wil niet spe-len.

„Dat vind ik niet aar-dig van je, hoor,” knort zus-ter. „Denk eens aan die ar-me Jet-je, die zo-veel pijn heeft.”

Nel-ly's lip trilt. En nu huilt ze ook. Twee gro-te tra-nen big-ge-len langs haar wan-gen.

Zus-ter Gre-ta schrikt daar-van. Een kind, dat huilt! Dat kan wel pijn heb-ben.

Maar Nel-ly heeft geen pijn. Ze wil naar huis toe met Kerst-mis.

Om-dat O-moe er is?

Neen, want daar weet ze niets van, hoor. Dat is een ver-ras-sing voor haar.

„Zo,” zegt zus-ter Gre-ta, „wil je naar huis? Daar kan niets van ko-men. Denk je mis-schien, dat de dok-ter je hier houdt om je te pla-gen?

Een klein meis-je, dat nog niet he-le-maal be-ter is. En toch naar huis toe wil. Dat is dom hoor, heel dom.”

Zus-ter Gre-ta zegt nog veel meer. Ze zegt, dat Nel-ly eens moet kij-ken naar Jet-je, die naast haar ligt. Die mag nog in geen jaar naar huis.

En naar Tom-my, die aan de an-de-re kant ligt. Die heeft twee lam-me be-nen. Een jon-gen, die niet kan lo-pen. Dat is erg. Dat is heel erg, hoor.

Ja, dat vindt Nel-ly ook wel. Maar ze blijft toch hui-len.

„Nu zal het geen Kerst-feest voor me zijn,” zegt ze.

Maar dan glim-lacht zus-ter Gre-ta.

„Wacht maar eens af,” zegt ze. „Als 't Kerst-feest is, dan. . . .”

Maar ver-der ver-telt ze niets, die zus-ter Gre-ta.

„O, daar had ik bij-na mijn mond voor-bij ge-praat,” lacht ze.

Wie komt daar bin-nen?

Een mijn-heer in een duf-fel en een bont-muts op. Een ech-te brom-beer lijkt het.

Maar hij is geen brom-beer, hoor! Het is de dok-ter. Dok-ter San-ders.

„Ik kom eens e-ven kij-ken, hoe het met Nel-ly gaat,” zegt hij.

„Nel-ly is juist een beet-je aan het prui-len,” ver-telt de zus-ter. „Ze wil met Kerst-feest naar huis.”

De dok-ter neemt Nel-ly's pols en kijkt op zijn hor-lo-ge. Dan schudt hij het hoofd.

Met Kerst-mis niet en met Nieuw-jaar ook nog niet, hoor,” zegt hij.

Nel-ly bijt op haar lip om de wa-ter-lan-ders weg te hou-den. Als de dok-ter weg is, zegt zus-ter Gre-ta: „Kom-aan, dan gaan wij Kerst-lied-jes zin-gen. Dan voe-len we al een beet-je Kerst-feest. Wie noemt me een vers-je?”

Tom-my steekt zijn vin-ger op.

„Tom-my denkt, dat hij op school is,” lacht zus-ter Gre-ta.

„Daar-om steekt hij ze-ker zijn vin-ger op. Welk vers-je is het, Tom-my?”

Er gaat door al-le lan-den
Een trou-we Kin-der-vrind.

Zus-ter Gre-ta wei-felt.

„Dat is ei-gen-lijk geen Kerst-vers-je,” zegt ze dan.

Neen, het is geen Kerst-vers-je, maar Tom-my zingt het zo graag.

„La-ten we het dan toch maar zin-gen,” zegt zus-ter Gre-ta.

Er gaat door al-le lan-den
Een trou-we Kin-der-vrind.
Geen oog kan Hem aan-schou-wen
Maar Hij ziet ie-der kind.
De He-mel is Zijn Va-der-land
Hij is des Hee-ren Af-ge-zant.

Die der-de en vier-de re-gel vindt Tom-my zo fijn.
Tom-my kan niet lo-pen. . . . nee. . . . maar de Hei-land ziet hem en. . . . de Hei-land weet dat heel goed.
Nel-ly heeft ook wel mee-ge-zon-gen, maar niet zo flink als Tom-my, hoor.
Haar ge-zicht-je stond nog be-droefd en haar stem-me-tje klonk zo ver-drie-tig.
En toen ze van den Kin-der-vriend zong, moest ze al-tijd nog maar aan het Kerst-feest den-ken.
Aan de Kerst-da-gen, die ze door moest bren-gen in een zie-ken-huis.
Dat is ook wel erg, hoor! Dat is wel heel erg.

HOOFDSTUK VII

Er is een ver-ras-sing

„**H**al-lo, Nel-ly, word eens wak-ker.”
Nel-ly geeuwt en rekt zich eens uit. O, wat heeft ze nog een slaap.
't Is ook nog maar ze-ven uur.
Zuster Gre-ta be-gint al-tijd zo vroeg. Ze moet ook acht zie-

ke kin-der-tjes was-sen! En ver-bed-den. En tem-pe-ra-tuur op-ne-men.

Een heel werk, hoor en om acht uur wor-den de bo-ter-ham-me-tjes al op de zaal ge-bracht.

Zus-ter Gre-ta wacht al met op-ge-stroop-te mou-wen.

„Kun je je o-gen niet o-pen krij-gen, Nel-ly?” vraagt de zus-ter. „Zit er soms zand in?”

Maar dan op-eens gaan Nel-ly's o-gen wa-gen-wijd o-pen.

Wat staat daar in de hoek van de zaal?

Een Kerst-boom. Een ech-te Kerst-boom.

„Ja, ja,” zegt zus-ter Gre-ta. „Be-kijk hem maar eens goed, hoor. Er han-gen prach-ti-ge din-gen in.”

De an-de-re kin-de-ren zijn ook wak-ker ge-wor-den.

„Neen maar, hoe komt die mooi-e boom daar zo op-eens?” vra-gen ze.

Zus-ter Gre-ta lacht maar eens.... en Tom-my krijgt een knip-oog-je.

Ja, want zus-ter Gre-ta heeft wel ge-zien, dat klei-ne Tom-my wak-ker lag, toen de Kerst-boom ge-bracht werd.

Hij had weer zo'n pijn in zijn be-nen.

O, wat is die boom mooi ver-sierd. Er han-gen zil-ve-ren slin-gers tus-sen de tak-ken en zil-ve-ren bal-len. En in de top staat een mooi-e ster.

„Het heeft ook ge-sneeuwd op de boom,” roept Nel-ly.

Er is nog veel meer moois, op de zaal te zien. Aan de muur han-gen mooie ro-de lamp-jes en op de nacht-kast-jes staan kan-de-laar-tjes, om-wik-keld met zil-ver-pa-pier.

„Op Kerst-a-vond la-ten we die mooi-e licht-jes bran-den,” be-looft zus-ter Gre-ta.

Nel-ly is er stil van.

Zo'n prach-ti-ge Kerst-boom.

En zo-veel mooi-e ver-sie-rin-gen.

Nu zal het toch nog een beet-je Kerst-feest voor haar zijn.

Er is nòg iets fijns van-daag!
Van-mid-dag komt er be-zoek. Va-der en klei-ne Freek.
Freek is het broer-tje van Nel-ly.
Zij heeft nòg een broer-tje. Ka-rel-tje heet hij.
Ja, maar die ligt nog in de wieg, hoor! Die kan niet mee ko-
men.
Maar Freek-je zal ook niet ko-men. Neen, want er zal ie-mand
an-ders op be-zoek ko-men. Maar wie dat is, dat weet Nel-ly
nog niet.

HOOFDSTUK VIII

En nòg een ver-ras-sing

Vijf mi-nu-ten voor twee-en.
Zus-ter Gre-ta loopt tus-sen de bed-jes door en klapt
in de han-den.
„Hal-lo, hal-lo, wak-ker wor-den, kin-de-ren!”
Die zus-ter Gre-ta! Ze weet toch ze-ker, dat er ze-ven kin-der-
tjes van de acht al wak-ker zijn.
En de acht-ste is nog zo klein, dat is nog maar een wie-ge-kind.
Dat slaapt de he-le dag.
Maar de an-de-re ze-ven, Nel-ly en Tom-my en Jet-je en Wim
en Mar-go-tje en Lot en klei-ne Gijs. Die lig-gen al lang wak-
ker, hoor!
Om twee uur komt er be-zoek van huis. Ga dan maar eens sla-
pen, als je kunt.
Zus-ter Gre-ta gaat al-le bed-jes langs.
Ze kamt de ha-ren. Ze wast de hand-jes. Ze legt de spreien
net-jes.
En dan wor-den de deu-ren o-pen-ge-zet. Ze wor-den wa-gen-

wijd o-pen-ge-zet, want er moet heel wat be-zoek door. Voor ie-der kind twee.

Re-ken nu maar zelf uit. Acht-maal twee is zes-tien men-sen. Lot kijkt blij. Ze ziet haar va-der en moe-der al.

En bij Jet-je, die al-leen haar hoofd om mag draai-en, staat het be-zoek al bij het bed, voor ze het weet.

Jet-je's moe-der en Jet-je's zus-je. En ze bren-gen een gro-te zak ap-pels mee.

En voor Tom-my ko-men er een heer en een da-me. Dat is de mees-ter met zijn vrouw.

Maar wie ko-men er toch voor Nel-ly?

Nog nie-mand. Nog he-le-maal nie-mand!

Nel-ly wordt er ze-nuw-ach-tig van. Ze schuift in haar bed-je naar links en naar rechts. Ze gaat recht-op zit-ten. En ze gaat maar weer lig-gen.

Neen hoor, daar be-grijpt ze niets van.

Va-der en Moe-der zijn al-tijd de eer-sten, die bin-nen-ko-men. „Ik ge-loof, dat Nel-ly van-daag geen be-zoek krijgt,” plaagt de zus-ter.

Maar die zus-ter Gre-ta weet er niets van, hoor!

Wie staat daar plot-se-ling in de deur? Nel-ly's vader.

En wie heeft hij aan zijn arm? Nel-ly kan haar o-gen niet ge-lo-ven. Dat is O-moe. Haar ei-gen O-moe.

Daarom zijn ze na-tuur-lijk zo laat. O-moe kan toch ze-ker niet hard lo-pen!

O, wat is die Nel-ly blij. Ze lacht en ze geeft O-moe een pak-kerd, dat haar hoed scheef zakt.

O-moe grijpt van schrik naar het mooi-e veer-tje. En O-moe lacht ook. En O-moe huilt ook een beet-je.

O-moe is zeker een beet-je ze-nuw-ach-tig.

Zij krijgt een stoel van zus-ter Gre-ta.

„Mijn be-nen zijn an-ders nog wel sterk, hoor!” zegt O-moe.

„Ik ben nog wel kras.”

Maar zus-ter vindt ze-ker, dat ou-de, kras-se men-sen tóch maar moe-ten zit-ten. Zij haalt ook nog een voe-ten-bank-je voor O-moe.

Eerst moet O-moe eens rond-kij-ken. Ze vindt, dat de zaal prach-tig ver-sierd is.

En dan pra-ten O-moe en Nel-ly hon-derd uit. En vader praat on-der-tus-sen met zus-ter Gre-ta.

En als va-der la-ter weer bij 't bed komt, heeft hij een heer-lijk nieuw-tje.

Mor-gen is het Kerst-mis en dan zal er Kerst-feest ge-vierd wor-den op de zaal.

En dan mag O-moe ook ko-men.

„Al-leen O-moe, hoor,” waar-schuwt zus-ter Gre-ta. „Geen Va-der en geen Moe-der er-bij, want dan krijg ik last met de an-de-re ze-ven klein-tjes.”

En nu wil Nel-ly graag we-ten, wat er in de tas zit, die O-moe mee-ge-bracht heeft.

Kijk eens aan! Tien ei-tjes van O-moe's kip-pen. Vier ap-pe-len van de boer-in.

En dan mag ze het doos-je o-pen-doen. Wat ligt er in het doos-je?

Bloed-ko-ra-len. De streng klei-ne, ro-de staaf-jes met het ge-deuk-te slot-je. Nel-ly krijgt er een kleur van.

O-moe legt het snoer om Nel-ly's hals en knipt het slot-je dicht. Haar han-den be-ven.

„Toen ik pre-cies zo'n klein meis-je was als jij nu, droeg ik ze ook, Nel-le-ke,” zegt ze zacht.

Nel-ly kijkt O-moe aan en glim-lacht. Het is zo raar, dat O-moe vroe-ger ook een klein meis-je is ge-weest. Nel-ly kan het haast niet ge-lo-ven.

Maar het is toch waar. Want thuis is er een por-tret, waar O-moe op staat als een klein meis-je. Ze ziet er heel raar uit op dat por-tret, hoor.

Ze heeft schoenen aan met een ge-schulpt rand-je en een bre-de sjerp om en pof-mou-wen in haar jurk.

„Ver-tel u nog eens van de tijd, toen u een klein meis-je was,” be-delt Nel-ly.

Maar O-moe schudt het hoofd.

„Daar komt niets van in, hoor. La-ter, als je weer bij me op het dorp komt lo-ge-ren, dan ver-tel ik je die ver-ha-len weer.”

„Hè, wat zal dat weer fijn zijn,” zucht Nel-ly.

Nel-ly is al eens bij O-moe we-zen lo-ge-ren. De he-le gro-te va-can-tie. Vier we-ken lang. He-le-maal al-leen. Ze kent buur-vrouw en ze kent al de kin-de-ren van buur-vrouw en ze kent de poes en de duif en de kip-pen.

Ze moet er nu al al-les van we-ten. En O-moe ver-telt maar. O-moe ver-telt van de slee en van de reis.

Maar dan gaat op-eens de deur o-pen.

„’t Is drie uur,” waar-schuwt de por-tier.

Drie uur! Dat be-te-kent, dat al het be-zoek weer naar huis moet.

En de acht bed-jes blij-ven weer een-zaam ach-ter.

De kin-de-ren wui-ven het be-zoek na, zo lang ze kun-nen.

„Dag O-moe, Dag O-moe,” roept Nel-ly.

Maar ver-drie-tig is ze nu niet meer, hoor.

Ze heeft een fij-ne mid-dag ge-had.

HOOFDSTUK IX

Wat Nel-ly O-moe in het oor fluis-ter-de

En nu bran-den al de licht-jes aan de Kerst-boom. Zes le-di-kant-jes staan vlak naast el-kaar ge-scho-ven. „Er moet ruim-te ko-men,” heeft zus-ter Gre-ta ge-zegd. „Ruim-te voor vijf-en-twin-tig kin-der-le-di-kan-ten. Want al-le zie-ke kin-der-tjes wor-den nu sa-men-ge-bracht om het Kerst-feest te vie-ren op de-ze zaal.”

Som-mi-ge kin-de-ren mo-gen op-staan. Dat zijn de kin-de-ren, die al een beet-je be-ter wor-den.

Ze zit-ten in een gro-te stoel lek-ker in een wol-len de-ken ge-pakt.

Nel-ly zit er ook tus-sen. Ze heeft een le-ge stoel naast zich. Die is voor O-moe.

Kijk, daar komt O-moe al aan. Nel-ly's Va-der heeft haar tot de deur ge-bracht.

Zus-ter Gre-ta brengt O-moe's hoed en man-tel weg.

„Een hoed en een man-tel staan on-ge-zel-lic,” zegt zus-ter.

„Van-a-vond moe-ten al-le men-sen zich thuis voe-len.”

Nel-ly kan nog fijn e-ven bab-be-len met O-moe. Ze slaat haar arm om O-moe's hals en ze fluis-tert haar wat in 't oor.

Weet je, wat ze zegt?

„Eerst was ik erg ver-drie-tig, om-dat ik geen Kerst-feest kon vie-ren en nu wordt het toch nog een echt Kerst-feest voor me.”

Ja, dat zegt ze.

O-moe neemt Nel-ly's han-den in de ha-re.

„En waar-om wordt het nu toch nog een echt Kerst-feest, klein meis-je?” vraagt ze.

Nel-ly lacht hard-op. Wat is dat een dom-me vraag van O-moe. Op de vin-gers van haar hand somt ze al-le heer-lijk-he-den op.

„Er is een Kerst-boom, er zijn mooi-e lamp-jes, we krij-gen lek-kers en u bent ge-ko-men.”

Maar O-moe schudt het hoofd. O neen, nu is ze het he-le-maal niet meer met Nel-le-ke eens.

Nel-ly schrikt er van. Zou O-moe het hier dan soms niet pret-tig vin-den?

O-moe kijkt heel ern-stig.

„Nel-le-ke,” zegt ze. „Als we al-leen Kerst-feest moes-ten vie-ren met al-les wat jij daar op-noemt, dan wa-ren we heel on-ge-luk-kig. In bij-na al-le hui-zen staat een Kerst-boom. Maar daar-om vie-ren al die men-sen nog niet echt Kerst-feest.

Neen hoor. Echt Kerst-feest kun-nen we al-leen vie-ren, als we op het Kerst-feest aan den Hee-re Je-zus den-ken.

We zijn blij, om-dat de Hei-land op aar-de is ge-ko-men en het zo heeft ge-maakt, dat wij in de he-mel kun-nen ko-men.

En dit heeft niets te ma-ken met die Kerst-boom en met die ver-sie-rin-gen.

Dat Je-zus ge-bo-ren is, dat is zo heer-lijk en dat is het e-ni-ge, waar-om we wer-ke-lijk blij kun-nen zijn.

Nel-ly knikt. Ja, dat wist ze wel. Ze wist het al-le-maal wel. En toch had ze daar niet aan ge-dacht.

HOOFDSTUK X

Kerst-feest. Slot

Met haar hand-je in O-moe's hand luis-tert Nel-ly naar het Kerst-ver-haal dat een juf-frouw komt ver-tel-len.

En la-ter zin-gen al-le kin-de-ren: Stil-le nacht, hei-li-ge nacht en nog an-de-re Kerst-lie-de-ren.

Jet-je zingt niet mee. Ze heeft weer zo'n pijn van-a-vond.

En ze mag ook niets van de cho-co-la-de-melk en kren-ten-brood-jes heb-ben, die rond-ge-deeld wor-den. Haar maag is ook zo ziek.

Dan is het voor Jet-je ze-ker maar half Kerst-feest?

Neen hoor, want Jet-je kent ook den Hee-re Je-zus en ze is van-daag zo blij, dat ze te-gen den Hee-re Je-zus mag zeg-gen, hoe-veel pijn ze heeft.

En Tom-my met zijn ver-lam-de been-tjes?

Die denkt ook aan den Hee-re Je-zus. Aan den Hei-land, die hem wel be-ter zou kun-nen ma-ken.

En als Tom-my nooit meer zal kun-nen lo-pen?

Dat zou erg zijn, hoor. Heel erg.

Maar dan zou de Hee-re Je-zus toch al-tijd bij hem zijn, al-tijd als hij ver-drie-tig is.

De Hee-re Je-zus draagt de zwak-ke schaa-p-jes in Zijn ar-men.

En Tom-my is zo'n arm, zwak schaa-p-je.

En nu is het Kerst-feest op de zaal af-ge-lo-pen.

Floep. . . . de lich-ten gaan aan. En de Kerst-licht-jes wor-den ge-doofd met een nat-te spons.

Ssst. . . . zeg-gen de vlam-me-tjes.

En de vreem-de le-di-kan-ten gaan weg en Nel-ly wordt weer in bed ge-stopt.

En O-moe gaat weg. Va-der zal weer bui-ten wach-ten met de mooi-e, gro-te au-to.

Is Nel-ly ver-drie-tig, om-dat O-moe weg-gaat?

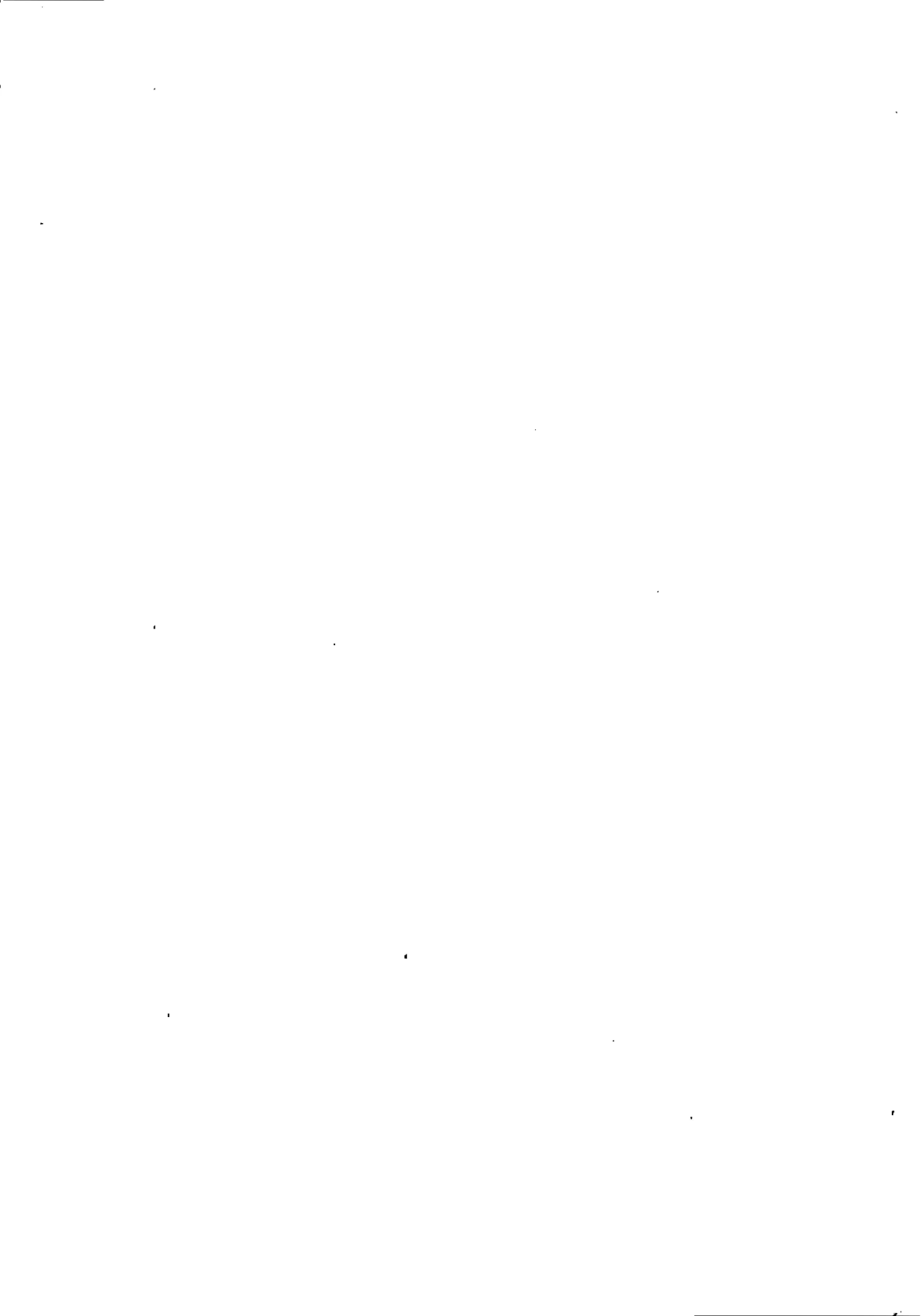
He-le-maal niet, hoor. Ze heeft wel hon-derd fij-ne din-gen om aan te den-ken.

Aan het heer-lij-ke Kerst-feest.... aan het mooi-e bloed-ko-ra-len ket-tink-je.

Ja, dat zijn al-le-maal fij-ne din-gen. Maar 't al-ler-meest en 't eerst denkt Nel-ly nu aan den Hee-re Je-zus.

Die Gods ei-gen Zoon was. En in een stal werd ge-bo-ren. Daar-om had Nel-ly nog een mooi en een goed Kerst-feest.

I N H O U D

	Blz.
I. Waar-om O-moe niet kon sla-pen	3
II. Brrr. Het sneeuwt	5
III. O-moe huilt en buurvrouw lacht	7
IV. Wie wa-ren de ka-bou-ter-tjes?	10
V. O-moe zit in de trein	14
VI. Bij Nel-ly in 't zie-ken-huis	17
VII. Er is een ver-ras-sing	20
VIII. En nòg een ver-ras-sing	22
IX. Wat Nel-ly O-moe in het oor fluis-ter-de	26
X. Kerst-feest. Slot	28

UITGAVE VAN G. F. CALLENBACH N.V. • NIJKERK